

Mãi mãi anh là cửa mai sau

Trần Quang Nhiếp

Làm sao viết nổi một Trường ca
Nghe tin anh, không biết thực hư
Ngoài đó, Đông đã về chưa nhỉ
Hồ liễu trong xanh có bắt ngờ ?!

Tình cầu một tắt, tình cầu lẻ
Mấy lớp trai rồi không quên anh
Bài thơ Tây Tiến Xuân năm đó
Bi tráng mà sao vẫn độc hành.

Lớp lớp tang thương vùi tóc bạc
Thành Sơn mắt giếng còn đong đưa
Mặc đời chìm nổi cơn mưa bụi
Đôi bờ sông Đáy vẫn như xưa.

Bờ Nam thương nhớ sang bờ Bắc
Bình lửa triền miên đã một thời
Đất nước bạc màu xanh rừng núi
Nụ cười em vẫn nét son thôi.

Hà Nội vắng người năm tháng ấy
Hồn thơ sải cánh bay qua đèo
Phố phường cổ kính thu vàng lối
Kiều thơm một dáng ai còn theo!

Đầu ô mây thấp, kinh thành khóc
Hồn thơ năm cửa có đi về
Trả ơn non nước không gì thẹn
Về đất khác nào về thăm quê.

Tôi anh sau trước non thập kỷ
Cũng gửi theo anh thơ mười câu
Phương Nam lưng ghé tôi ngồi khóc
Mãi mãi anh là của mai sau.

Trần Quang Nhiếp
(CVA58)

